

Gilbert Achcar: Skönmålandet av Ahmed al-Sharaa

(Ur [Jacobin](#), 12 november 2025. Ursprungligen publicerad på arabiska i den Londonbaserade *Al-Quds al-Arabi* den 11 november 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Ahmed al-Sharaas namn har strukits från USA:s lista av efterlysta "terrorister", med 10 miljoner dollar i prispengar om han fångades. (Ibrahim Ezzat / NurPhoto via Getty Images)

(Den syriske presidenten Ahmed al-Sharaa välkomnades just av Donald Trump i Vita huset. Hans besök utgör en omfamning från Washingtons sida av en sekteristisk regering med föga respekt för demokrati. – *Jacobins* kommentar.)

En inbjudan att besöka Vita huset har alltid varit höjdpunkten på det politiska skönmålandet, åtminstone i ett västligt perspektiv. I måndags var Ahmed al-Sharaa i Ovala rummet, efter att över en natt ha omvandlats från Abu Mohammad al-Julani, befälhavare för Hay'at Tahrir al-Sham (HTS, tidigare Jabhat al-Nusra), en splittring från al-Qaida, till Ahmed al-Sharaa, president för Syriska arabiska republiken, och efter att ha bytt sin jihadistiska kakiuniform mot en västlig kostym och slips.

Donald Trump tog emot honom bakom sitt skrivbord, som om han frågade ut honom innan han beviljade sitt godkännande. Bara tre dagar tidigare ströks al-Sharaa/al-Julanis namn från USA:s lista av efterlysta "terrorister", med prispengar på 10 miljoner dollar för hans infångande, död eller levande, som en skurk direkt från en Hollywoodvästern.

Al-Sharaas besök till Vita huset kom mindre än en månad efter ett annat, ännu mer förbluffande besök – som dock fick mycket mindre uppmärksamhet i västmedia: hans möte med Vladimir Putin i

Kreml i Moskva. Ännu mer förvånande med detta är att al-Sharaa hade kämpat mot ryska trupper i årtal, till skillnad från USA, till vilken han hade sträckt ut en hjälpande hand under kampen mot ISIS, särskilt via sina band till NATO-medlemmen Turkiet. Ändå tvekade inte al-Sharaa att skaka hand med den man som till stor del är ansvarig för ödeläggelsen av Syrien och dödandet av dess folk under hans försvar av Bashar al-Assads regim – al-Sharaas svurne fiende, till vilken Moskva har tillhandahållit en fristad.

Dessa häpnadsväckande händelser förvånas av att rivaliserande regionala makter – Turkiet, Qatar, Saudiska kungadömet, Förenade Arabemiraten och andra – har sammanstrålat för att uppvakta al-Sharaa. Men på grund av de sekteristiska motsättningarna mellan Irans och HTS' politik, har inte Iran anslutit sig till denna kör. Samtidigt behandlar Israel den nya regimen i Damaskus på samma sätt som de hanterar Libanon: med militära påtryckningar för att uppnå sina mål.

Israels mål är att få in både Syrien och Libanon i fällan av arabisk "normalisering" – alltså att upprätta vänskapliga relationer till den sionistiska staten – på två villkor: konfrontation med Hizbollah i Libanon för att avvärja dem, och att Damaskus erkänner Israels överhöghet över Golanhöjderna, som Israel ockuperade 1967 och annekterade 1981. Under sin första presidentperiod erkände Trump officiellt denna annektering.

Under allt detta geopolitiska manövrerande är Syriens situation fortfarande mycket osäker. Den nya regeringen saknar styrka att kontrollera landet och är oförmögen att disciplinera de väpnade grupper som den har litat till i årtal. Sekteristiska massakrer har ökat farhågorna bland Syriens religiösa minoriteter, som nu anser att det enda sättet att få säkerhet under den nya regimen är med våld. Här har kurderna i nordöstra Syrien statuerat exempel genom att karva loss en självstyrande region för att skydda sig själv. I själva verket är den nya regimen i Damaskus motsatsen till det Syrien verkligen behöver: att lämna all sekterism bakom sig och få demokrati och integritet. Istället är detta en sekteristisk regering, ett diktatoriskt projekt och en korrumperad regim som fortsätter den familjedominerade svågerpolitik som kännetecknade Assads styre.

Fastigheter

Vad ligger bakom de många motsägelser som har uppstått sedan al-Sharaa ersatte Assad i presidentpalatset, som byggdes av Assads far? Svaret finns i de olika fraktionernas projicering av sina egna önsknings på den nya regimen, tillsammans med al-Sharaas gränslösa opportunist. De arabiska oljemonarkierna har sannerligen gjort allt i sin makt för att förvandla den syriska revolutionen från ett folkligt demokratiskt uppror till ett sekteristiskt jihadistiskt krig, i linje med sin egen despotiska karaktär. Idag fruktar samma monarkier att Syrien efter Assad kan bli värre än vad landet var under inbördeskriget – att den jihadistiska terrorism som har exporterats från Syrien i mer än ett årtionde skulle kunna intensifieras.

Västländerna delar dessa farhågor, precis som Ryssland och till och med Kina, som misstror den nya syriska regeringen. Beijing är särskilt oroad över närvaron av jihadistiska kämpar från Kinas muslimska befolkning bland al-Sharaas trupper.

Ekonomiska intressen spelar givetvis också en central roll. Den syriska marknaden för återuppbyggnad överträffar klart storleken på Gazas återuppbyggnadsmarknad, som var så tilltalande för Trumps vilda drömmar om en "Riviera". Världsbanken beräknar att den syriska återuppbyggnadsmarknaden är värd mellan 140 och 34 miljarder dollar, och anser att den mest sannolika kostnaden kommer att bli omkring 215 miljarder dollar. Gulfmonarkierna har investerat

miljarder i fastigheter och turistprojekt, speciellt i Egypten. De hade börjat investera i Syrien under Assad innan upproret 2011.

Bara att nämna ”fastigheter” får en omedelbart att tänka på Trump, hans familj och hans kollegor, för vilka fastighetspekulationer spelar en avgörande roll för hur de agerar politiskt. Al-Sharaa är väl medveten om detta, och när det pågick försök att arrangera ett möte mellan honom och Trump under den sistnämndes besök i det saudiska kungadömet i maj, uttryckte han önskningar att se ett Trump Tower byggas i Damaskus. Även om återuppbyggnadsmarknaden fortfarande är mycket hypotetisk, påverkas den amerikanske presidentens ståndpunkt troligen av framtidsutsikten att dra fördel av den.

Samma logik gäller europeiska länder som Frankrike. President Emmanuel Macron söker efterlikna sina föregångare, och försöker säkra en bit av den arabiska ekonomiska pajen (locka till sig olje- och gasdollar, säkerställa byggkontrakt, exportera vapen, etc.) genom att anta en utrikespolitik som ligger mer i linje med den officiella arabiska samsynen än Washingtons. Således var Macron snabb att träffa al-Sharaa i Elyséepalatset innan den syriske ledarens möte med Trump i Riyadh.

Slutligen försöker europeiska ledare lugna den yttersta högern i sina länder genom att försöka förvisa syriska flyktingar. Att uttrycka förtroende till den nya regimen i Damaskus är ett nödvändigt förspel till att utvisa flyktingar tillbaka till Syrien under förevändning att landet nu är ”säkert”, trots de uppenbara motsättningarna i detta påstående. Förra veckan tillkännagav den tyske kanslern Friedrich Merz att han hade bjudit in al-Sharaa till Berlin för att diskutera villkoren för de syriska flyktingarnas återvändande. Merz har tidigare varit kritisk mot den dåvarande kanslern Angela Merkels beslut för tio år sedan att öppna dörren till Tyskland för flyktingar.

Dessa olika faktorer – från ekonomiska intressen till politiskt manövrerande – hjälper till att förklara den märkliga paradoxen att länder är beredda att skönmåla al-Sharaa och ställa in sig hos en regim som bara för några månader betraktades som terroristisk. Det är ett passande skådespel för läget inom den globala politiken under denna trumpistiska tidsperiod.